

E

BARBORA BARTOŠOVÁ

L'ADOVÁ
ISKRA

www.elist.sk

BARBORA BARTOŠOVÁ

L'ADOVÁ
ISKRA

Autor: © Barbora Bartošová
Obálka: © Adriána Nadzamová
Korektúra: Miroslava Fargašová
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o.
Rok vydania: 2026

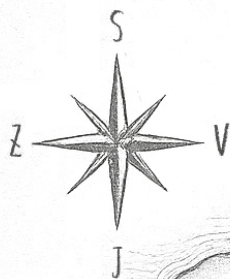
Elist s.r.o.
Gaštanová 511/5
031 04 Liptovský Mikuláš
www.elist.sk | info@elist.sk

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 987-80-8197-598-1

*Spoznajte zrnko,
aby ste vedeli, čo z neho vyrastie.*

(BB)

KONTINENT

CERAM

PRAMĚNE

KAPOVÉ MĚSTO
NEGROS

OSTROVY
ZABUDNUTIA

SEVERNĚ
KRÁLOVSTVO

ŘEKA TIRKS

TALZA

ZÁLIV
HALMARKUNA

antalský les

OSADA PÁŠERÁKOV

OÁZA
TIARA

VELKÁ PŘEPADLINA

SIEMPRA
VEČNÉ MĚSTO

ANTALISSA
HRANIČNÉ MĚSTO

antalský les

NOMÁDI

ŘEKA NAUJAN

JUŽNĚ KRÁLOVSTVO

OÁZA
BACO

OÁZA
RABLA

OSTROVY SLOBODNÝCH
(OSTROVANIA)

NOVÝ SVĚT

Prolog

V dávnych časoch, keď zem prekvitala hojnosťou, pokojom a životom rôznych veľkostí a tvarov, krásnych bytostí a krvilačných beští, drakov aj elfov, prišiel človek. Človek bol obdarený múdrosťou bohov, vedel využívať ich silu a vyvolení z ľudských rodov dokázali ovládať aj ich božskú mágiu. Ako čas plynul, ľudia nadobudli presvedčenie, že všetko na svete im patrí. Začali obsadzovať územia, vymedzovať hranice. Tí silnejší si podmaňovali slabších. Začali vznikať kráľovstvá. Mágia ľudí zmenila na nepoznanie. A to, čo bolo kedysi nepredstaviteľné, sa stávalo skutočnosťou. Chamtivosťou nasýtení králi chceli viac a viac. Chceli mať všetko pre seba, ovládať každého a nepočúvať nikoho.

Rody, v ktorých sa objavila mágia, začali túto silu využívať na podmaňovanie si kráľovstiev na Kontinente, kým neostali iba tie, ktoré vládli *prastarou mágiou*.

Jedného dňa začala Veľká vojna. Bitka, ktorej sa nedalo vyhnúť, ale trvala pridlho. Ani jeden rod sa nesklonil, ani jeden kráľ nepoľavil. Zem chradla, bola stále viac a viac vyprahnutá, bez sily a nového života. V poslednom strete ostali už len dva rody.

„Kto, ocko? Kto ostal?“ opýtala sa netrpezlivo päťročná Ira.

„Počúvaj pozorne, tieto dejiny raz budú aj o tebe, princezná,“ generál Offe pohladil dcéru po vlasoch a čítal ďalej. Malá Ira sa zababušila do periny a počúvala.

Kráľovná Karis z rodu Calley, ktorá vládla večným ohňom, stála proti sile severu. Panovník Edway z rodu Tenebra ovládal zimu, nekonečný ľad a chlad. Boli to vyrovnání súperi, nikto z nich nemal viac moci ako ten druhý. No ich moc začala všetko okolo seba pohlcovať. Karisin plameň menil krajinu na púšť, zatiaľ čo Edway ju premieňal na nekončiace sa zamrznuté pláne.

Jedného dňa, kedy sa opäť pretláčal oheň s ľadom, sa z ich spojenia vytvorila Iskra. Jasná žiara bohov. Tá sila pochádzala z unavenej a bojmi zničenej zeme. Oba rody rozdelila. Mágiu pohltila do seba a ich uväznila v krajinách, ktoré okolo seba vytvorili. Kontinent sa rozdelil na Južné a Severné kráľovstvo, ktoré oddeľovala obrovská Prepadlina.

Iskra im nechala iba základ na prežitie. Južná časť zmenená na púšť dostala oázy prekvitajúce životom a severná hrejivé miesta s tečúcou teplou vodou, ktorá roztopí ľady, aby sa ľud vedel nasýtiť. Toto prekliatie malo trvať naveky. Vtedy sa vydesení panovníci, Karis a Edway, poklonili Iskre a prosili ju o milosť pre svoj ľud. Lutovali všetko, čo spravili, a chceli dostať druhú šancu. Iskra však bola neoblomná. No keď zhladla na nevinný ľud, precitla. Dala obom rozdeleným svetom prísľub, že dostanú dediča. Samozrejme, ak toho budú hodní. Člena z jedného alebo druhého rodu, ktorý bude v sebe nosiť slnečný lúč. Svetlo potrebné pre zrod mágie na svete.

...dedič sa narodí, rozkvitne v púšti kvet, ľady sa roztopia, prepadliny viac niet...

S týmto prísľubom Iskra zmizla.

Na mieste zjavenia Iskry postavili majestátny chrám z bieleho mramoru, aby nikto nikdy nezabudol na prísľub daný obom panovníkom. Okolo chrámu sa postupom času vybudovalo posvätné mesto Siempra. Toto miesto sa stalo bijúcim srdcom Kontinentu. Žili v ňom ľudia z oboch rodov, miešali sa medzi sebou a modlili sa za počatie dediča. Ten však neprichádzal. Ľudia začali byť netrpezliví, bez mágie a v nehostinnej krajine sa im žilo stále ťažšie a ťažšie. A tak na brehoch zálivu Halmakuny začali skladať bohom obety. Ich dym spolu s modlitbami sa niesol k nebesiam... stále bez odozvy.

Dni neúprosne plynuli.

Na Južnej strane Kontinentu sa ujala vlády kráľovná Karis z rodu Calley, ktorá tu rokmi, „Ako už vieš...“ Offe sa skúmavo pozrel na Iru. Tajne dúfal, že zaspala, ale tá dychtivo

počúvala každé jedno slovo, preto pokračoval v čítaní, „...vytvorila bohatstvom prekvitajúci raj na zemi. A aj keď okolo oáz vládne púšť, srdcia miest oplývajú hojnosťou, slnkom a spokojným ľuďom.“

Na Severný trón zasadol panovník Edway z rodu Tenebra a jeho potomkovia. Hnaný pomstou a závišťou kul plány na zničenie rodu Calley. Mesto Taliza premenil na železnú továreň, v ktorej musel jeho ľud drieť do úmoru. Chcel vytvoriť zbraň na zničenie kráľovnej Karis. Ľudia vravia, že stvoril železné príznaky, ktoré sa menia na mrazivý tieň uprostred noci. Oheň ich neroztopí, ani nezničí.

Prešli dlhé desaťročia, kráľovná Karis aj panovník Edway už dávno zomreli, no duch prvých kráľov stále prebýval na svojich územiach. Ich potomkovia našli spôsob, ako spolu komunikovať, aspoň na hranici. Vybudovali spoločné mesto Anta-Lissa, ktoré sa stalo neutrálnym miestom. Cez veľkú Prepadlinu v meste Anta-Lissa postavili mohutný most, ktorým chceli ukázať bohom a zemi, že oba rody sú pripravené zakopať vojnovú sekeru a prijať sľúbeného dediča medzi seba, aj so stratenou mágiou. Most bol jediným prechodom medzi kráľovstvami. V hraničnom meste sa obchodovalo s rozličným tovarom a informáciami, stretávali sa tu generáli aj samotní potomkovia Karisy a Edwaya.

V prastarých zvitkoch sa píše, že sľúbený dedič má priniesť svetlo do všetkých kútov vzdialeného a nepoznaného sveta. Nastoliť mier a zabrániť temnote vrátiť sa.

„Ocko?“ opýtala sa zvedavo Ira, čím prerušila otcovo čítanie, „myslíš si, že svetlo slnka a jeho mágia sa opäť zjavia?“

„Určite áno, Ira. Nádej sa už narodila. A dúfam, že nový svet sa začne práve ňou.“

„Nerozumiem.“

„Tým sa netráp, porozumieš. Teraz spi a keď nadíde tvoj čas, budeš pripravená,“ povedal Offe a pohladil dcéru po červených vláskoch.

„Ocko?“

„Áno?“ generál vstal a položil knihu *Dejiny dejín* na policu.

„Ak sa Iskra vráti, mágia ožije?“

„To neviem, ale verím tomu.“

„A potom bude ďalšia vojna?“

„Dnes máš akosi veľa otázok,“ povedal Offe s úsmevom.

„Nemám,“ oponovala Ira, „boli len dve, a to nie je veľa.“

„Dobrá noc, Ira,“ zašepkal generál a odišiel z izby.

Ira ostala sama. Pritúlila sa k perine a premýšľala nad príbehom, ktorý jej otec prečítal. Vo svojom vnútri pocítila známe hrejivé teplo, ktoré sa jej rozlievalo do žíl ako lúče slnka.

1.

Zavrela oči. Všetko sústredenie zamierila iba na nespútanú energiu vo svojom strede. Žeravú silu slnka, ktorá jej preteká žilami ako krv. Musí sa naučiť, ako ju ovládať. Len pred pár mesiacmi jej otec povedal pravdu, že je očakávanou dedičkou svetla. Dieťaťom, ktoré spojí národy, vymyslenou postavou z rozprávok, ktoré jej čítaval. Nositeľkou *lúča slnka*. Jediná z rodu Finnis.

Vždy vedela, že je iná, ale ani za svet by jej nenapadlo prečo. Otec ju držal na tomto prekliatom mieste celý život. Zatvorenú za hrubými múrmi sídla Meranovcov v oáze Rabia. Chránenú pred zrakmi ľudí, akoby bola monštrum a nie ľudská bytosť. Nesmela von, nesmela nikam. A teraz sa musí naučiť ovládať svetlo v sebe.

„Zvládnem to... zvládnem to,“ opakovala si sama pre seba stále dookola. Dúfala, že sa jej to tentokrát podarí. Zatvorila oči, zhlboka sa nadýchla. Predstavila si, ako drží v ruke lúč z čistého svetla. Je žeravý, ale nepáli ju. Zamierila ním na okružly terč pred sebou a hodila ho na svoj cieľ. Plná očakávania otvorila oči. Dúfala, že sa jej konečne podarilo trafiť červeno-modrý stred terča, ale zúfalo zistila, že sa ho ani len nedotkla. Za to vypálila ďalšiu dieru na stene za ním.

„Dofrasa s tým!“ hundrala si popod nos a nervózne chodila sem a tam. Vystrela sa a opäť sa pokúsila dostať surovú silu slnka pod kontrolu, no nešlo jej to. Trénovala každý deň, kým nepadla od vyčerpania do postele, ale mágiu, ktorú v sebe mala, nevedela ovládať. Bola zúfalá a už sa nedokázala plne sústrediť. Vystrelila zo seba ďalší lúč, no ten sa ohol a smeroval priamo na ňu. Lúč plný hnevu bol rýchly a prudký. Ira sa mu nestihla vyhnúť. Čistá energia ju zasiahla do ramena a vypálila jej tam tmavú škvrnu. Náraz ju zhodil z nôh a ona dopadla tvrdo na kamennú podlahu.

„Au!“ skríkla od bolesti. Rukou si prešla po pleci. Rana ju

pálila a bolesť v ruke pulzovala.

„Ira!“ skríkol Rowen a pribehol k nej. Vystrel ruku, aby jej pomohol na nohy, no ona len nahnevane zafučala, ohrnula peru od bolesti a hanby, že jej to stále nejde, a postavila sa na nohy. „Dávaj pozor, hádam sa nechceš dokaličiť pred svadbou?“

Pozrela sa mu priamo do očí. „Staraj sa o seba,“ odvrkla.

„Mám na starosti teba,“ Rowen na ňu žmurkol. Vedel, že jej to nie je po chuti, ale generál Offe trval na tom, aby na ňu dohliadal, kým nepríde jej snúbenec princ Matiy Calley.

„Čo tu chceš?!“

„Chcem vedieť, ako ti to ide.“

„Na hovno, ako vidíš,“ odpovedala nahnevane a odvrátila sa od neho. Jej tmavočervené vlasy žiarili a veľké oči jantárovej farby planuli vzdorom. Nevedel presne, či to bolo preto, lebo sa mala vydať za niekoho, koho nechcela, aj keď to bol princ, alebo preto, že ju tu držali proti jej vôli. Niekoľkokrát bol svedkom hádky medzi ňou a jej otcom o tom, že chce vidieť Rabiú. Zakaždým to skončilo podmienkou, že sa musí naučiť ovládať svoju moc. Sám navrhol generálovi, že na ňu dohliadne a potom jej ukáže mesto. Irin temperament a ľadová vášeň, ktorú v sebe mala, ho priťahovali. Ešte nestretol človeka ani tvora, v ktorom by bolo toľko tepla a chladu zároveň.

„Potrebuješ sa viac koncentrovať.“

„Ak nezmizneš, budeš mojim ďalším cieľom,“ povedala výhražne.

„Ira, zmeň tón hlasu. Keď sa staneš princovou ženou, takéto správanie ti v paláci neprejde.“

„Strať sa!“ vybuchla. Medzi prstami jej začali poskakovať iskričky a sálalo z nej teplo. Priam horúčava.

„Mňa nevydesíš,“ už ju videl rozčúlenú, ale nikdy nikoho vedome nezranila, okrem seba. „Musíš to chcieť. Zasiahni cieľ.“

Rowen hovoril pokojne a to ju ešte viac rozčuľovalo.

„Nepotrebujem tvoje prednášky!“

„Ja myslím, že áno.“

„Myslíš si zle.“ Ira sa sebedovetom pozrela priamo do jeho zelenohnedých očí. Vždy, keď bola v Rowenovej blízkosti, cítila sa inak. Pokojne aj podráždene. Neznášala toho chlapa. „Keď nechceš ísť ty, pôjdem ja,“ rozhodla, „a povedz otcovi, že pestúнку nepotrebujem.“ Zvrtla sa a odkráčala preč. Otcovho vojaka Rowena Cirra nechala v tréningovej miestnosti. Šla rýchlo, ani veľmi nevnímala, kam ide. Tieto kamenné chodby poznala už naspamäť. Zahla za roh a odrazu narazila do mohutnej postavy pred sebou. „Pre-páč-te,“ vykoktala sa a hneď ju zalial rumenec na tvári.

„Ira, si v poriadku?“

Jeho hlas ju okamžite prebral z myšlienok. „Princ Matiy,“ povedala ticho. Bol dokonale uhladený. Hnedé vlasy mal strapato upravené, opálená pokožka ladila k čiernym očiam a úzkym perám. Oblečenú mal svetlomodrú košeľu s čiernymi nohavicami. Na hlave sa mu leskla koruna z čistého zlata. Usmieval sa. Vyzeral presne tak, ako má korunný princ vyzerat'. „Čo tu robíte?“ zahabkala, „čakala som vás až o týždeň.“

„Prišiel som do Rabie skôr. Myslel som, že ti to Cirro povedal.“

Ten bastard, mohol jej spomenúť, že jej nočná mora je tu. Nechcela sa za neho vydať. Vôbec ho nepoznala. Zakaždým, keď sa na neho pozrela, necítila z neho nič, žiadnu lásku, porozumenie, náklonnosť, len vypočítavosť. Otec jej vravel, že vydať sa do kráľovskej rodiny je to to najlepšie, čo sa jej mohlo prihodiť. Vraj ju princ ochráni pred nepriateľmi a život v oáze Baco je lepší, žiarivejší a zábavnejší. Ira to videla inak. Svadba s ňou bude prínosom pre kráľovskú rodinu. Nepochybovala o tom, že princ vie o jej sile. A keď to vie on, vie to aj jeho matka, kráľovná Yenna. Rod Calleyovcov bol na Kontinente od počiatku, len nikto nevedel, koľko mágie ohňa sa uchovalo v ich krvi. „Nespomínal to,“ povedala nakoniec.

„A ja som si myslel, že ma ideš privítať, keď máš tak

naponáhlo.“

Počula na chodbe ťažké kroky. Tento krok poznala. Blížil sa Rowen Cirro. Nechcela sa s ním stretnúť v prítomnosti princa. „Ak ma ospravedlníte, pôjdem. Uvidíme sa na večeri.“

„Ira,“ princ sa jej odstúpil, aby mohla okolo neho prejsť. Urobil to v momente, keď sa k nim pridala Cirro. Vyštartovala preč. Najradšej by utekala po tej nekonečnej chodbe, ale nemohla. Dýchala plytko a v duchu sa modlila, aby nevzplakala.

Konečne sa dostala do svojej izby, kde sa cítila v bezpečí. Izba mala kozub, vlastnú kúpeľňu aj šatník. A samozrejme balkón. Zamierila k veľkým skleneným dverám, ktoré naň viedli. Nadýchla sa a tvár otočila k slnku, aby sa upokojila. Toto miesto mala veľmi rada. Balkón bol veľký, oblúkový, z jednej strany boli sklenené dvere izby a z druhej hrubý vysoký múr obrastený brečtanom. Nebolo z neho vidieť na hlavný vchod sídla, ale do jeho záhrad, čo jej vyhovovalo. Vládol tu úplný pokoj. Zatvorila oči a snažila sa v duchu spojiť so slnkom vo svojom strede.

„Tak hovor, čo sa stalo?“ zaštebotal hlas za ňou.

Ira skríkla od ľaku. Prudko sa otočila a srdce sa jej rozbúšilo ako divé. Neveriacky pozerala na svoju priateľku Rayu.

„Klopala som, dlho,“ dodala, keď sa pozrela na vydesenú tvár svojej kamarátky a rozosmiala sa.

„Vieš, ako som sa zľakla?“

„Ešte raz, klopať som. A keby si nebola myšlienkami úplne inde, tak by si to počula.“

Ira sa usmiala, bola rada, že ju vidí.

„Predpokladám, že si už postrehla, kto sem prikvitol.“

„Hej. Matiy. Narazila som do neho v plnej rýchlosti.“

„Vážne?“ Raya sa rozosmiala ešte viac, „videla si, ako sa princ nahodil?“

„Áno.“

„Máš také šťastie, Ira.“

„Ako sa to vezme,“ povedala zamyslene. Vedela, že Raya by sa za princa vydala aj hneď teraz, ak by mohla. Ona si chcela vybrať muža sama.

„Prestaň. Uvidíš, zamiluješ sa do neho. A ak by aj láska neprišla, budeš žiť v kráľovskom paláci. A ako princezná sa budeš môcť pohybovať, kde len chceš.“

„To si nemyslím, Raya. Vidím to skôr, že vymením jedno väzenie za druhé.“

„Pôjdem s tebou do hlavného mesta,“ vyhlásila.

„Naozaj?“ opýtala sa nadšene. „Dovolili ti to Meranovci?“

„Áno. Trochu pomohol aj tvoj otec, ale nakoniec ich presvedčil, že bude pre teba lepšie, ak pôjdem s tebou.“

Ira bola naozaj šťastná. Nechcela ísť do paláca sama. Nikoho tam nepoznala. S Rayou jej bude veselšie.

„Čo to máš na ramene?“

„Nič,“ podvedome sa dotkla zraneného ramena. Už to tak nebolelo. Jej zranenia sa hojili veľmi rýchlo, vplyvom mágie, ktorú v sebe mala. „Večer to bude celkom zahojené.“

„Nevyzerá to pekne. Mal by sa na to pozrieť liečiteľ.“

„Hojí sa to samo.“

Raya dvihla ramená, ale nič jej na to nepovedala. Vošla späť do izby a postavila sa pred šatník. „Čo si oblečieš na večeru?“

„Asi tie zelené šaty,“ zvolala Ira z balkóna. Vôbec sa jej tam nechcelo. Najradšej by sa vytratila zo sídla a objavovala krásy oázy. Ak by sa konečne naučila ovládať silu v sebe, možno by mohla ísť von. Pozrela sa na svoju ruku, predstavila si na nej plamienok. Sústredila sa. Dýchala pomaly, myšlienky zamerala len na plameň na svojej ruke. Odrazu pocítila teplo. Nadšená otvorila oči.

„Ira!“ skríkla zdesene Raya. Jej kamarátka horela. Celé jej telo bolo v plameňoch, ktoré plápolali. Sálala z nej horúčava.

„Upokoj sa,“ Ira sa snažila dostať plameň pod kontrolu, ale ten krik jej veľmi nepomáhal.

„Čo mám robiť?! Mám priniesť vodu?! Mám niekoho

zavolať? Pre bohov, čo budeme robiť?!”

„Raya! Hlavne nikoho nevolaj, počuješ ma?! A nekrič.“

„Dobre...“ prehltna a na ústa si priložila obe ruky.

Na balkóne sa odrazu zjavil Rowen s mečom v ruke. Čakal všeličo, ale rozhodne nie horiacu Iru. Bola prekrásna. Žiarivé plamene obopínali jej telo, vytvárali ilúziu vlnitých šiat. Červené vlasy splývali s ohňom. Bola pokojná. Raya nervózne poskakovala z nohy na nohu. Odložil meč a rázne k nej prišiel. Pozrel sa jej do veľkých jantárových očí. „Si v poriadku?“

„Čo tu chceš?!“ vyštekla. V tej chvíli mala veľkú chuť spáliť ho na popol, no čím viac sa k nej približoval, cítila, ako sa plamene strácajú a ona chladne. Nerozumela tomu, pretože Rowen ju rozčuľoval.

„Pomáham ti. Opäť.“

„Nepotrebujem tvoju pomoc! Mám to pod kontrolou!“

„To vidím. Chceš to tu podpáliť?“ opýtal sa jej. Stál tak blízko nej, že ak by stále horela, popálil by sa.

„Nie, to nechcem,“ priznala a sklopila oči. Nechcela pred ním priznať, že sa jej to vymklo spod kontroly. „Chcela som len malý plamienok.“

„Tak nabudúce sa sústreď na oheň.“

„Veľmi vtipné.“

„Dobre, že si prišiel,“ poznamenala Raya a konečne si vydýchla. „Neviem, čo by sme robili.“

„Raya, choď do kuchyne a prines veľký krčah vody.“

„Pomôže to?!“

„Choď už. A nikomu ani slovo,“ nečakal na odpoveď, počul len ako sa za ňou zatvorili dvere.

„Prečo odmietaš moju pomoc?“

Ira na neho zazrela. „Lebo ju nepotrebujem. A po ďalšie, nemám predstavu, ako by si mi ty mohol pomôcť. Nemáš potuchy o mágii a ako s ňou narábať.“ Ira sa ho snažila vyprovokovať, aby odišiel, ale Rowen sa tváril, akoby sa ho to vôbec netýkalo.

„Všetko je o ovládaní sa a povedzme si to na rovinu, Ira, ty sa nevieš ovládať.“

„Ja, že sa neviem ovládať?! Ak by som sa neovládala, tak je z teba prach a popol.“

„Tvoja sila narastá. Dnes na tréningu si sa skoro zabila, keď do teba narazil ten lúč. A ako vidím, bol to poriadny úder, keďže sa to ešte nezahojilo. To sa ti nestáva. Odkedy sa v tebe prejavila mágia, nehorela si tak ako dnes.“

„Preháňaš,“ oponovala mu. „Zvládnem to.“

„Ja viem, že to zvládneš, ale nie bez pomoci. Nechcem, aby si si ublížila alebo aby si ublížila niekomu inému.“

„Tak toto ťa trápiť nemusí.“

„Naučím ťa, ako ovládať svoje emócie,“ Rowen to skúšal z inej strany. Ira bola veľmi tvrdohlavá a neprospievalo jej ani to, že ju držali zatvorenú v sídle proti jej vôli. No rozumel aj rozhodnutiu generála. Ak by začala horieť v uliciach oázy, ľudia by boli v šoku.

„Už som ti povedala, že tvoju pomoc nechcem. Tak sa niekam strč a daj mi pokoj!“ Ira penila, tak veľmi chcela teraz vzplanúť a spáliť ho, ale netušila ako. Jej bezmocnosť ju privádzala do zúrivosti. Pozrela sa do jeho zelenohnedých očí a niečo v jej strede poskočilo. Niečo pocítila. Zľakla sa toho. Šokovaná a nahnevaná ho obišla a vybehla z izby. Chcela byť sama, chcela preč z toho väzenia.

2.

„Ako jej ide tréning?“ zaujímal sa generál Offe. Bolo už po večeri, na ktorú sa Ira nedostavila. Raya im tesne pred podávaním večere prišla oznámiť, že sa necíti dobre. Dcéru pred princom vedel obhájiť, ale aj tak bolo nehorázne, že sa neobjavila. Ira nebývala chorá, takže za tým bolo niečo iné.

„Veľmi nie, generál,“ poznamenal Cirro.

„Vieš mi povedať, prečo neprišla?“ Offe sa snažil potlačiť podráždený tón v hlase.

„Neviem, ale preverím to.“

„Necháp ma zle, ale ako generál mám nejakú povinnosť voči princovi. A takéto jej rozmary tolerovať nemôžem.“

„Pri všetkej úcte, pane, vaša dcéra je pod veľkým tlakom.“

„Viem, že je pod tlakom, ale je to moja dcéra. Má v žilách moju krv. Musí to zvládnuť.“

„Možno by ste sa s ňou mali porozprávať. Dohovoriť jej.“

„Pôjdem za ňou,“ zamyslel sa, „mám pre ňu správu, ktorá sa jej bude páčiť.“

„Mal by som o nej vedieť?“ opýtal sa Rowen. Ak mal na niekoho dohliadať, potreboval vedieť o všetkom.

„Áno, aj preto som ťa zavolať. Princ Matiy chce vziať Iru do oázy Baco. Chce, aby sa ešte pred svadbou zoznámila s kráľovnou, s hlavným mestom aj s ľuďmi, s ktorými bude denne v kontakte.“

„To je múdre rozhodnutie. Myslím, že aj Ira to ocení.“

„Tiež si myslím.“ Offe pozrel na Rowena Cirra. Bol to lojálny vojak, najlepší z najlepších, a veril mu. „Pôjdeš s nimi. S ňou.“

„Ja?“

„Áno. Dal si mi sľub, že ju ochrániš za každú cenu. Koho iného mám poslať?“

„Myslel som si, že ju budú sprevádzať princovi vojaci. Alebo vy, pane.“

„Ja prídem do Baca tesne pred svadbou. Nepochybujem o zručnostiach princovho vojska, ale nezverím im život svojej jedinej dcéry.“ Offe sa na chvíľu zamyslel. Jediná dcéra. Jej matka by vedela, čo s ňou. Srdcom mu preletel smútok.

Cirro sa pohodlnejšie usadil na stoličke. Do generálovej pracovne nechodil často, sedel za mohutným čiernym stolom, ktorý dominoval v miestnosti. V rohu bol postavený nenápadný kozub. Nikdy nerozumel, prečo majú Meranovci v každej izbe kozub. Žili predsa v oáze na púšti a tu bolo teplo aj v noci. Niekedy až neznesiteľné. Spomenul si na svoj výcvik, ako ich vyhnali do púšte. Tam zažil, čo je to zima. No v oáze bolo stále teplo. Pozrel na generála, ktorý sa presunul k veľkým okenným dverám, cez ktoré sa dalo pohodlne vyjsť na dvor alebo k stajniam.

„Napokon, obaja vieme, aká vie byť, keď sa rozčúli. Vojaci by sa rozutekali na všetky strany,“ pousmial sa Offe sám pre seba.

„Kedy chcú vyraziť?“

„O päť dní. Dovtedy sa musí pripraviť.“

„Generál,“ Cirro zaváhal, „jej sila rastie. Narastá každým tréningom.“

„Stále?“

„Začína sa jej to vymykať spod kontroly, musíte jej dohovoriť. Mňa počúvať nechce.“

„O jej mágii neviem veľa,“ priznal Offe.

„Ale viete všetko o svojej dcére. Jej mágia je ako zbraň a každá zbraň sa dá ovládať.“

„Kráľovná Yenna by jej mohla pomôcť. V paláci má určite učencov a staré zvitky, kde bude napísané, ako ovládať silu ohňa.“

„Dúfam, že máte pravdu, generál,“ ticho medzi nimi bolo hmatateľné, „ak už na mňa nič nemáte, pôjdem.“

„Sľubujem, že sa s ňou ešte dnes porozprávam,“ povedal Offe miesto pozdravu.

„Nerobte to kvôli mne, ale kvôli nej. Ira je síce *dedič*, ale je

veľmi zraniteľná.“ Cirro sa postavil a odišiel.

Generál Offe stál v prítmí sídla Meranovcov, chcel sa ísť porozprávať s dcérou, tak ako to sľúbil Rowenovi, keď začul tiché hlasy. Jeden hlas spoznal okamžite. Ten druhý nepoznal, no teraz mu to bolo jedno. Snažil sa pochopiť niečo, čo práve počul. Nemohol uveriť, že princ Matiy, jeho budúci zať, následník Slniečného trónu, človek, ktorému zveril svoje dieťa, ich takto zrádza. Dopúšťal sa zrady voči korune, voči celému Južnému kráľovstvu. Plánoval predať Iru Ostrovanom. Barbarom, ktorí len plienili, vraždili a užívali si so ženami. Podľa toho, čo si Offe vypočul, mal princ s Irou svoje vlastné plány. Chcel využiť silu jej mágie. Robil všetko preto, aby sa k nej dostal. Preto ju požiadal o ruku, a preto prišiel do Rabie skôr, ako bolo dohodnuté. Neplánuje jej žiarivú budúcnosť v paláci. Dobre počul, ako sa dohodol s Ostrovanom, že ho ustanovia za ich vládcu, keď im zabezpečí prístup na Kontinent. S Irou po boku by bol nepremožiteľný. Jej surová sila, ktorú nemal nikto pod kontrolou, bola dostatočná motivácia.

Offe stál ako obarený. V jeho hlave sa tvoril nový plán. Ako generál musel mať vždy záložné plány. Aj teraz. Aj za cenu vlastizrady. Nemohol dopustiť, aby sa Ira dostala k tým ľuďom. Sľúbil jej matke, že sa o ňu postará, že ju ochráni vlastným životom. Aj keby mal ísť proti korune. Bolo rozhodnuté. Nadýchol sa. Ráznym krokom sa vybral po kamenistej ceste do budovy pre vojakov.

„Generál Offe!“ privítal ho mladý vojak.

„Pohov!“

„Aké sú rozkazy?!“

„Idem skontrolovať zbrane a muníciu,“ zaklamal. Vedel, že skúsený vojak by mu položil niekoľko otázok, ale týmto

novým to ani len nenapadlo.

Vojak odstúpil a nechal generála prejsť popri ňom. Odľahlo mu, že generál od neho nič nechcel. Zaspal na stanovisku a za to by ho trest od pána Merana neminul.

Offe sa prešmykol okolo skladu munície a pokračoval chodbou k izbám vojakov. Zaklopal potichu. Trikrát podľa dohody a vošiel. V prítomí sviečok videl siluetu zdatného muža, ako sedí v kresle a oddychuje.

„Prišiel čas,“ povedal potichu, „potrebujem tvoju pomoc.“

„Generál, ako som vám už povedal, som vám k službám,“ Rowen Cirro stál na nohách, za pochodu sa obliekal a upínal si okolo pásu svoj meč.

„Si si tým istý?“ opýtal sa Offe poslednýkrát, „už nebude cesty späť.“ Žiadal veľa od svojho najlepšieho vojaka, ale dnes v noci nemal na výber.

Rowen neodpovedal, len kývol hlavou. „Idem osedlať kone. Počkám pri zadnom vchode.“

„Musíš vziať iné kone. Tvoj aj Irin je veľmi nápadný a majú vlastné tetovania. Vystopovali by vás do hodiny.“

„Dobre, aj keď s našimi by sme boli rýchlejší,“ podotkol Rowen, ale neprotestoval. Mal v živej pamäti, keď za ním prišiel generál Offe a žiadal ho, aby v deň, ak by hrozilo Ire nebezpečenstvo, vzal ju a odviedol do mesta Siempra. Žiadal ho ako otec aj ako priateľ, až potom ako generál. No musel si byť vedomý toho, že o tom nesmie nikto vedieť, že je to prísne tajné a že on z toho vyjde ako zradca koruny. Súhlasil vtedy a svoje rozhodnutie nezmenil. „Chod'te po ňu a stretneme sa pri zadnom vchode.“

„Ďakujem, Rowen,“ generálovi spadol kameň zo srdca. Bol si istý, že Cirro dodrží slovo, ale stále hrozilo, že odmietne. Je iné niečo sľúbiť, ak sa to nedeje, a iné, ak už príde daná chvíľa. Offe sa zvrtol a odišiel z budovy vojakov presne tak, ako tam prišiel.

Ticho ako mačka vstúpil do hlavného sídla. Aj po tme

vedel, kde má jeho dcéra komnatu. Potichu otvoril dvere. Pri plánovaní za pochodu si neuvedomil, že je niečo po polnoci. Do svitania nemajú veľa času. Musia to stihnúť skôr, ako slnko vyjde nad obzor.

„Ira,“ šepkal, „zobuď sa, dievčatko.“

„Otec?“ Ira zívla a pomaly otvorila oči, „stalo sa niečo?“

„Musíš preč. Hneď. Vstávaj,“ Offe stále hovoril potichu, ale s prísnosťou a vážnosťou v hlase. „Rowen ťa čaká v stajni,“ generál dával rozkazy dcére, akoby bola skúsený vojak.

Ira sa posadila na posteli, bola rozospatá, ale sústredila sa. Cítila, ako sa pod stresom prebudila aj jej sila. Teplo z nej začalo sálať po izbe.

„Dýchaj! Teraz nesmieš stratiť kontrolu.“

„Čo sa deje?“ pýtala sa, vstávajúc z postele. Podvedome sa obliekla, narýchlo si zaplietla vlasy do vrkoča, vzala koženú kapsu a nahádzala do nej potrebné veci. Nevedela, kam ide, ale vzala si, čo si myslela, že by sa jej zišlo.

„Si v nebezpečenstve. Princ Matiy nás zradil. Musíš preč, kým si po teba nepríde.“

„To nedáva zmysel, otec, mám sa predsa stať jeho ženou.“

„Budeš jeho len cez moju mŕtvolu. Mýlil som sa, Ira. Tak veľmi,“ pozrel sa dcére do veľkých jantárových očí. Veľmi sa podobala na svoju matku. Spomenul si na deň, keď ju musel nechať ísť. Dnes sa musí rozlúčiť s Irou. Stala sa zmyslom jeho života, ale nemohol inak. Sídlo Meranovcov ani kráľovská rodina už pre ňu neboli bezpečné. „Počul som, ako sa princ dohaduje s nejakým mužom, ako ťa odvedú pod zámienkou odchodu do hlavného mesta. Musíš ísť. Jediný, komu v tejto chvíli verím, je Rowen. Drž sa pri ňom.“

„Rowen?“

„Nehádaj sa. Nie je na to vhodná chvíľa,“ generál jej nedal na výber. Videl v jej očiach vzdor, ale bolo tam aj prijatie jeho rozhodnutia.

Nadýchla sa, narovnala plecيا. Otec ju naučil, že ak treba, musí sa vzchopiť, vypnúť hrud', prehltnúť slova, slzy aj strach

a vykročiť. Teraz pochopila, prečo ju to učil. „Kam máme ísť?“

„Do Siempry.“

„Siempra?“ opýtala sa prekvapene a zvýšila pritom hlas, ktorý sa v tichej izbe ozýval.

„Áno,“ kam inam ju mal poslať, keď nie do Večného mesta, na miesto, kde sa narodila. S jej darom ju ochránia iba tam. Aspoň v to dúfal. Nevedel, ako sa zmenila Siempra za sedemnášť rokov, ale neutralita mestu ostala. Iba Siempra bola pre ňu bezpečná. „Pod' za mnou a hlavne potichu.“

Viedol dcéru von zo sídla, k zadnej časti. Všade vládol pokoj. Noc ustupovala, ale ešte stále im poskytovala dostatok tmy, aby sa nepozorovane prešmykli k stajniam. Rowen ich už čakal s dvoma pripravenými koňmi. Offe sa k nej otočil a objal ju. „Počúvaj svoje vnútro. Nasleduj svoj inštinkt, povedie ťa.“ Bodaj by mal viac času. Prišlo mu, že s ňou trávil málo času. Mal jej povedať pravdu o jej matke. No stále mal pocit, že ešte na to nie je pripravená. Mal jej povedať, že jej matka žije, nech ju vyhláďá. Teraz na to už nebol čas. Mala by priveľa otázok, na ktoré nebol priestor.

„Ira,“ Rowen ju pozdravil a podal jej sivý plášť. „Obleč si ho. Ideme na púšť. Budeš ho potrebovať.“

Zazrela na Rowena a bez slova si vzala ponúkaný plášť. Nechájala, prečo jej otec vybral práve jeho. To nemal nikoho iného, kto by ju sprevádzal do Siempry? „Budeš tu v bezpečí?“ opýtala sa ustarostene otca.

„O mňa sa neboj,“ povedal s úsmevom. „Choďte rýchlo. Nezastavujte sa, kým nebudete musieť. Budem s vojskom za vami, ale pôjdem po oázach,“ Offe to hovoril hlavne Cirrovi. Bol to výborný vojak aj veliteľ a v púšti sa vyznal. Vedel, že rozumie tomu, čo mu chce povedať. „Musíte sa dostať do Siempry. Je neutrálna. Tam si ťa potom nájdem, dcéra moja,“ Offe pozrel na Iru. Oči sa mu naplnili slzami. V srdci dúfal, že sa ešte uvidia. „Nech máte priaznivý vietor.“

„Otec,“ Ira nenachádzala slová. Až teraz na ňu doľahlo, čo

sa vlastne deje. Otec ju tak rýchlo hnal z izby do sedla, že si to ani poriadne nestihla uvedomiť. Odchádza. S nikým sa nerozlúčila, ani s Rayou, a ktovie kedy sa opäť uvidí s otcom. A má ísť cez púšť, do neznáma. V hlave jej vírili stále nové a nové otázky a pochybnosti.

Generál obišiel kone, skontroloval im kopytá aj postroje. Vedel, že Cirro to už urobil, ale chcel si byť istý. Podišiel k nemu. „Pôjdem s vojakmi za vami, toto divadlo musíme dohrať do konca. No princ má svojich lovcov,“ hovoril šeptom.

„Počul som o nich.“

„Kam pôjdu oni, neviem. Princ určite pôjde s armádou späť do Baca. Ponáhľajte sa a neverte nikomu. Púšť je zradná, nikde sa nezdržujte viac ako dve noci.“

„Ochránim ju, generál,“ prisľúbil.

„Rowen, opýtam sa ťa ešte raz, si si istý tým, čo robíš?“

„Áno,“ odpovedal sebaisto.

„Ak prejdeš s Irou bránou sídla, staneš sa zradcom a únoscom dediča Iskry. V celom kráľovstve bude vypísaná odmena na tvoju hlavu,“ pripomenul mu Offe.

„Teším sa z takejto pocty,“ usmial sa.

Za obeť, ktorú podstupuje, ho Offe na znak úcty a vďačnosti potľapkal po čizme. „Príkaz na tvoje chytenie pozdržím, koľko len budem môcť. To je všetko, čo ti viem nateraz poskytnúť. Kým neprídem s vojakmi do Siempry, ste v tom sami.“

„Zvládneme to,“ Rowen sa narovnal v sedle, pozrel na Iru, v duchu ďakoval, že ju generál naučil jazdiť. Odrazu sa ich pohľady na chvíľu stretli. Pozrela sa na neho. „Ideme.“ Prikázal a popchol svojho koňa. Ira ho nasledovala. Ešte raz sa pozrela cez plece na otca. Oči jej zaliali slzy. Bude jej chýbať, ale sľúbil, že sa stretnú v Siempre. Musela tomu veriť, inú možnosť ani nemala. Keď opúšťali oázu Rabia, uvedomila si, že sídlo Meranovcov nikdy nebolo jej domovom. Domov si brala so sebou. Slobodne sa nadýchla a nasledovala Rowena do nekonečnej púšte.